

τιμον κοινὸν ἐχειροκρότησεν ἐνθαρρυντικώτατα τὴν πρω-
τάραν.

Οἱ Πατησιῶται ἐφώναζον καὶ **φόρα ! !**

Ἐν τούτοις ἐφύγαμεν τέλος πάντων εὐθυμοὶ καὶ ὄχι πο-
λὺ ξαγρυπνισμένοι δι' ὅπερ εὐχαριστοῦμεν τὴν διεύθυνσιν.
Τὴν γνώμην μας ὅμως δὲν συμμερίζεται οὔτε τὸ τρίτον
τοῦ κοινοῦ.

- Τί θὰ πῇ αὐτό ; ἀκοῦς νὰ μὴν ἔχη καὶ κωμωδία !
- Μόλις μεσάνυχτα καὶ νὰ τελειώνῃ.
- Αὐτὸ εἶνε κερδοσκοπία γιὰ νὰ μὴν καίνε λάδι πολὺ.
- Ρωμαϊκὸ, ῥωμαϊκὸ !

Μόνος καὶ μυλωνᾶς (ὄχι ἐρωτευμένος) ἐκ τῆς σκηνῆς ἤλ-
θον διὰ τῆς ὁδοῦ Πατησιῶν.

Παρὰ τὸ Πολυτεχνεῖον τετράς βρακάδων ἔψαλε ὑπὸ τὰ
παράθυρα τρυφερὰς μαγειρίσσης:

Ἰστά ἦηλὰ μπᾶ κακὸ νὰ σοῦρῃ.

Παρέκει δύο ὑβρίζοντο, ἀγνοῶ διατί.

Παρέκει εὖρον λουστρον ῥέγγοντα μακαρίως ἐν μέσῃ ὁδῷ.

Παρέκει εὖρον τὴν θύραν μου, παρέκει τὴν κλίνην μου,
παρέκει τὸν ὕπνον...

— Καὶ παρέκει τὴν λίμαν...

— Αἶ καλὰ μὴ θυμώνετε, κυρία... ἐσώπασα.

Ἀράχνη.

ΤΡΟΠΟΙ ΕΚΦΡΑΣΕΩΣ.

Ἡ Κυρία ἀναπαύεται.

Ὁ Κύριος κοιμᾶται.

Ὁ ὑπὸν ὑποφωτισμένος.

ΣΟΦΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

**Εὐγνωμονοῦσα ἡ Ἑλλάς πρὸς τὰς δυνάμεις
δὲν θὰ ταράξῃ τὴν εἰρηνοποιὸν σας ἐργασίαν.**

ΔΗΛΑΔΗ

Μπορεῖ νὰ μὴ μας δώσητε ποτὲ δι' ἔργου ὅσα διὰ λό-
γου μᾶς ὑπεσχέθητε, ἀλλὰ νὰ εἰσθε βέβαιαι ὅτι καὶ ἡμεῖς
δὲν θὰ τὰ πάρουμε ποτέ. Ἀ! δὲν ἐννοοῦμεν νὰ κάνουμε
βῆμα. Διότι... διότι... (μὲ φωνὴν συγκινητικὴν)...
οἷς εὐγνωμονοῦμεν !

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΙΚΟΝ ΦΕΥΓΟΝΤΑ

Εἰς τὴν μεγάλην μας χαρὰ καὶ στὴ μεγάλη λύπη
Μιλεῖ μονάχα ἡ καρδιά, τὰ χεῖλη μας σωπαίνουν.
Εἰς τὸ χαρτί δὲν γράφονται τοῦ στήθους μας εἰ κτύποι.
Καὶ μοναχὰ τὰ μάτια μας δυὸ δάκρυα ὑγραίνουν.
Καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἔφυγε **Νίκο** ἀγαπημένε
Ὅ,τι στὰ στήθια νιόθουμε τὰ χεῖλη δὲν τὸ λένε.

Ἡ συντροφιά Μὴ χάνεσαι.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ.

Οἱ ἄνθρωποι ἐρῶσι σπεύδοντες, ἀλλὰ μισοῦσι σπουδᾶ-
ζοντες.

Βύρων.

Δι' ὅλας τὰς ὥρας ἐχομεν κελλία εἰς τὸ ἐρημοκλήσιον
τοῦ στήθους.

Σ. Βασιλειάδης.

ἤξευρε καὶ αὐτὸς τί ἐζήτει. Ἐπὶ τέλους ὡς μετὰ ἡρωϊκὴν ἀ-
πόφασιν, τὸ διασκεπτικὸν τῆς ὁποίας ἤκουσαν μόνον οἱ τέσ-
σαρες τοῖχοι τοῦ δωματίου χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἐλαχίστην
παρατήρησιν, ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὸν σάκκον τοῦ κ. Δωρναί,
ἀποταμιεύων ἐντὸς αὐτοῦ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε ψήκτρας, κτέ-
νια, βιβλία, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ πτωχοῦ Μυσσέ,
ἐφημερίδας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔμενεν ἔξω· καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑ-
πηρέτην τοῦ ξενοδοχείου νὰ καταβιδάσῃ ταῦτα πρὸ τῆς εἰ-
σόδου. Σπεύδων δὲ αὐτὸς πλείοτερον χάριν τῆς ἐλπιζομέ-
νης ἐκδικήσεως ἢ ὅσον ὁ Ἐδουάρδος χάριν τοῦ ἐρωτός του,
νὰ φθάσῃ εἰς Παρίσιους, προηγήθη τοῦ κυρίου τοῦ ἡμίσειαν
ὥραν εἰς τὸν σταθμὸν.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔφθασε μετ' ὀλίγον μετὰ τοῦ ἐμποροῦ.
Συνελάλουν ἀκόμη περὶ τῆς συναλλαγματικῆς.—Οἱ ἐπιβᾶ-
ται διὰ τὸ Ὑθετῶ, τὸ Ρουάν, τοὺς Παρισίους, εἰς τὰς ἀμά-
ξας !—ἤκούσθη αἶφνης ἡ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ὁ Ἐδουάρ-
δος ἀποχαιρετίσας τὸν ἔμπορον του, οὐτινος ἡ φλυαρία μι-
κροῦ δεῖν νὰ γείνῃ αἰτία ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἡ ἀμαξοστοι-
χία αὕτη ἀνευ αὐτοῦ, ἐρίφθη εἰς τὴν πρώτην τρυχοῦσαν
ἀμαξάν. Ὁ τελευταῖος συριγμὸς ἤκούσθη ὀξὺς καὶ ἡ ἀμα-
ξοστοιχία ἤρχισε τὸν δρόμον της. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀμαξάν,
ὅπου εἰσῆλθε, δὲν ἦτο μόνος. Εἶχεν ἀντικρὺ αὐτοῦ ὁλόκλη-
ρον οἰκογένειαν ἐκ τοῦ Ρουάν, ἥτις ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ συ-
ζύγου, οὐτινος τὸ εὐθυμον καὶ φιλόγελον ἦθος ἔκρυπτε τὰ

ἐξήκοντά του ἔτη, τῆς κυρίας του, παχυσάρκου Νορμανδῆς,
τῆς ἐπίσης τετραγωνικῆς παραμάναις, κρατούσης εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τὸ μικρότατον τῶν παιδίων, καὶ τεσσάρων ἄλλων
τέκνων, ὧν τρία μὲν κοράσια, τὸ δὲ τέταρτον ἄρρεν. Τὸ
μὲν ἐκράτει ὥραιον ποικιλόχρουν χάρτινον μῦλον, τὸν ὁ-
ποῖον προέτεινεν ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς ἀμάξης, ὅθεν ἔ-
πνεεν ὁ ἄνεμος καὶ μόνον ὅτι ἦτο ψυχρὰ ἢ νύξ, ἡ πλησίον
καθημένη μήτηρ του δὲν ἠσθάνετο τὸ παράπαν ψυχρός, προ-
τιμῶσα νὰ μείνῃ τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν διὰ νὰ μὴ μὲν ἄε-
γος ὁ μῦλος τοῦ παιδίου της, χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ ἂν καὶ οἱ
ἄλλοι συνεπιβάται ἐσκέπτοντο παρομοίως. Τὰ κοράσια ἐ-
κράτουν ἐπίσης ἕκαστον ἐν ἄθურμα ἀνὰ χεῖρας, καὶ τὰ παι-
διά ἐκεῖνα ἐφιλονείκουν ἀδιακόπως, διεπληντίζοντο, τὸ
μὲν ἀνεργεῖατο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του καὶ ἐζήτει
δικαιοσύνην, τὸ ἄλλο ἔκλαιε, τὸ ἄλλο, τὸ ὅποιον εἶχε τῆς
μητρός του τὰ νευρικά, ἐξηπλοῦτο χαμαὶ καὶ ἔτυπτε μὲ τὸ
βαδίδιον του τὸ σανίδωμα. Ἐπὶ τέλους καὶ ἡ τροφὸς εὐρί-
σκετο εἰς ἀένναον κίνησιν, ἐξ ὑπαμοιβῆς ὀργιζομένη καὶ θα-
πεύουσα τὰ μικρά της, τὰ ὅποια ἐν καιρῷ τοῦ θυμοῦ της
καὶ δσάκις δὲν ἐφοβεῖτο ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν κυρίων της τὰ
ἀπεκάλει διαβολόπαιδα.

Ὅκτῳ ὥρας μετὰ τοιαύτων συνοδοιπόρων !—ἐσκέπτετο
ὁ Ἐδουάρδος ἀπὸ τῆς γωνίας, ὅπου ἐκάθητο θεωρῶν τὰ γι-
νόμενα. Ἐπὶ τέλους, ὥφειλε νὰ ὑπομείνῃ καὶ ἀποῦ ἐζήτησε